

VYKOŘENĚNÁ

Říkají, že co tě nezabije, to tě posílí. Už ale zapomínají dodat, že tě to možná nechá trochu rozbitou.

Návraty domů by měly být spojené s příjemnými pocity. Jenže já se nevracela domů. Vracela jsem se do světa, z něhož jsem utekla. Dnes jsem před sebou měla jediný cíl – vybudovat si život, který tentokrát bude zažití stát. Když jsem mířila zpátky městem, v němž jsem vyrostla, k domu, kde jsem strávila devatenáct let, uvědomovala jsem si citlivěji než kdy dřív, že tohle není domov. Nikdy nebyl. Odjakživa to bylo minové pole, osázené zdánlivě nevinnými situacemi, které dokázaly explodovat bez jediného varování a rozmetat kousky mých snů, nadějí, a především mého sebevědomí po širém okolí. Ty miny tam kladla moje máma a já už dávno nevěřila, že to bylo pro mé dobro.

Nebudu předstírat, že by se mi nelíbilo, kdyby po mém návratu přišlo nějaké dojemné shledání a mámino zázračné uvědomění, že mi od raného dětství systematicky ničí psychiku a jakékoliv šance na fungující vztahy. To je totiž na tom všem to nejhorší – ať se k nám

rodiče chovají sebehůř, někde hluboko uvnitř je pořád milujeme a doufáme, že se změní. Stále na určité základní úrovni zůstávají tím středobodem vesmíru, jímž byli v našem dětství. Protože když nás nemilují oni, jak máme sami sebe milovat my?

Žádné dojemné shledání samozřejmě nenastalo. A nejen proto, že máma se nikdy nemohla dozvědět, čím jsem si prošla. Když jsem otevřela dveře od bytu, stála na prahu předsíně s rukama v bok. Vypadala úplně stejně jako před mým odchodem – štíhlá díky rokům diet a pilates, s obličejem podobným tomu mému, ale doladěným k dokonalosti make-upem, který byl stejně permanentní jako její našťvaný výraz. Ani nevím, proč jsem čekala, že na ní bude něco jiného. Změnila jsem se přece já, ne zbytek světa. Moje máma zůstávala dokonalá ve všech směrech mimo svých rodičovských kompetencí.

Ještě v předsíni jsem si vyslechla, že jsem nezodpovědná husa, protože jsem se jí tak dlouho neozývala, a čuně, protože po městě chodím bosa. A aby tomu nasadila korunu, zvolala: „Ježíši Kriste, co to máš na rameni?!“

Ličichar ve své potkaní podobě zalezl dál do mých vlasů. Chtěla jsem ho mámě ukázat, jenže on se držel drápky všeho, na co dosáhl, ve snaze zabránit mi, abych ho vytáhla na světlo. Málem potrahaná mikina mi zdaleka nevadila tolik, jako že mě skoro skalpoval.

„Přestaň vyvádět!“ sykla jsem na něj.

Na mámu náš výstup neudělal dvakrát velký dojem. Když jsem uraženého potkana konečně vyprostila, ohrnula nos, jako bych ho přímo před ní vylovila z kanálu, a prohlásila: „Jestli tu vypasenou potvoru uvidím kdekoliv mimo tvůj pokoj, přetáhnu ji tyčí od vysavače a poletí do popelnice.“

Chtěla jsem namítnout, že to asi těžko, protože Ličichar navzdory svému objemu dokáže dost rychle utíkat, ale usoudila jsem, že tenhle argument by máminu averzi vůči mému mazlíčkovi spíš posílil. A to ještě netušila, že v hlodavci se ve skutečnosti skrývá malý démon z močálu. Kdybych to zmínila, nejspíš bych dostala tyčí taky.

V těch prvních dnech jsem se naučila Ličiho nosit v kapse u mikiny, aby mi zpod vlasů nekoukal jeho očásek a neohrožoval křehké